

<p>Otišao je u GHB medresu da preuzme dio kurbana kojeg je uplatio. Njegova je jedna trećina, ostalo ostaje u školi, tokom godine učenici, taleba, muderrisi (i ponekad musafiri) to meso jedu za ručak, bude to pečenje od kurbanskog mesa, petkom poslije džume, ali i drugim danima jedu to meso u drugim varijacijama.</p> <p>
 Dok je išao prema školi, sjeđao se svojih petaka u njoj, tih lijepih ručaka i kurbanskog mesa. Sjeđao se, zapravo, svojih radosti. Nešto od tog mesa Uprava škole podijeli i nekim drugim socijalnim ustanovama. Helem, svrha bude zadovoljena.
 No, on je uzeo svoju trećinu i zaputio se ka autu koje mu je bilo parkirano na parkingu pored Bakijske džamije. Prošao je Bašaršijom, kroz Saraće, izašao na Sebilj, prešao tramvajsku prugu i namjeravao skrenuti lijevo, iznad, na parking pored džamije. Ali, prije samog skretanja, na ulicu, pored taksista, na malom zidu sjedila je žena, gotovo starica, između četrdesetak i sedamdesetak godina je imala, bila je to prosjakinja koja je gledala u njegovu veliku kesu koju je nosio, zatim mu se obratila:
 "Sine, je li to kurban?!"
 "Jeste", odgovorio je.
 "Mogu li dobiti jedan, imam kući šest gladnih usta?", pitala je ponovo.
 "Naravno", odgovorio je. Spustio je kesu na put, otvorio je i pogledao u kurbansko meso koje je nosio; bilo je sikirom isječeno, ali samo kosti, jer sve je to bila još uvijek plečka u jednom komadu. Rekao joj je da ne može odvojiti ni jedan komad, jer meso nije izrezano, no, ona je iz džepa izvadila čačkicu i pružila mu je. Uzeo je čačkicu i s mukom odrezao poprilično veliki kurban i dao joj, a ona mu se počela zahvaljivati i blagosiljati ga: "Da ti Allah podari svako dobro, svaku sreću, mnogo djece, zdravlja itd." Kabulosum, halalosum.
 Nije kako treba ni izgovorio halalosum, kad se pored njega pojavi druga starica, isto tako prosjakinja, te ga upita:
 "Je li to kurban, mogu li i ja dobiti jedan?"
 "Naravno da može", on odgovori, ponovo se lati one čačkice te počeo rezati i njoj popriličan kurban. U tom se pojavi treća starica, ona nije ličila i nije bila prosjakinja, po izgledu bila je to siromašna bosanska nena, stade pored njega gledajući ga dok je rezao kurban drugoj starici, upita je li se to dijele kurban, ona dolazi iz Vogošće, te može li i ona dobiti jedan kurban? "Naravno, neno, da može", odgovorio je.
 I nastavio je rezati kurbane na sred čaršije, u skupom bajramskom odijelu, znojeći se i kisnuvši na kišu koja je počela padati. Ljudi su prolazili pored njega, poznali su ga, bajram su mu mubarekleisavali/čestitali, on je odgovarao, nimalo se ne ustručavajući što reći kurbane na sred čaršije i daje ih bosanskoj sirotinji. Zapravo, bio je ponosan, preponosan što kisne i što se znoji u skupom bajramskom odijelu na Allahovom putu.
 Kad je sve izrezao i dao im još jedan kurban, uvidio je da mu je ostao još jedan dobar veliki kurban, rebarca su to bila koja je od svega najviše volio, to će ostaviti sebi, pomislio je, da i on jede kurbanskog mesa kući za ručak! Spakovao je kesu, izvadio maramice iz džepa, obrisao ruke i otišao do auta. Platilo je parking, stavio svoj kurban u gepek, pored kurbana kojeg je dobio od roditelja, sjeo u auto i krenuo. Naišao je ponovo pored one starice, bila je neka gužva u saobraćaju, morao je opet stati pored nje, i u trenutku mu je sinuo hadis kroz glavu: "Uvijeku pripada samo ono što da i udijeli!" Nije dvaput razmišljao: "Dat ću joj i resto kurbana što je ostalo!" Podigao je ručnu, upalio sva četiri, iz gepeka izvadio ostatak kurbanskog mesa i sve joj to dao u ime Allaha. Starica ga je opet počela

blagosiljati i zahvaljivati mu.
 Vratio se u auto i krenuo kući. Utom mu je zazvonio mobitel, bila je to njegova supruga, pitala je da li je podigao kurbanjsko meso i je li na putu kući, jer ona je pripremila pretis lonac da kuha to kurbanjsko meso za ručak. Rekao je da je podigao meso i da je na putu kući, eto ga za pet minuta.
 Ušao je u stan, prvo je u kupatilu oprao ruke pa onda ušao u dnevni boravak. Dao je suprugi kurban od roditelja, da ga skuha za ručak, no, ona ga je pitala:
 "Gdje je ostatak?!"
 "Stavio sam ga u krinju!", odgovorio je.
 "Je li na dubokom zamrzavanju?", ponovo je supruga.
 "Jaita je, dublje ne može biti!", on je.
 "Lijepo, to nek stoji za kasnije, trebat je kasnije", supruga je.
 "Da, to ostaje za kasnije, ali malo više kasnije, kad doista bude trebalo", opet je on.
 Na tren ga je pogledala, slutivši kao da ima nešto u tim riječima što nije podrazumijevala, no, ipak se vratila svom pretis loncu, bez uobičajenih suvišnih pitanja.
 A on je pojačao bajramsku ilahiju na tv-u, otvorio balkon, izašao na njega i ispunjen do zadnjeg damara gledao u grad koji se prostro ispred njega. Naravno, zahvalan Bogu do posljednjeg nefesa.

 Muhamed Veli?</p> <p>rijaset.ba
</p>